

BELRONDE

Er schijnt op krantenredacties een gerucht in omloop te zijn dat schrijvers in kerkbladen slechts wollige woordenbrijen kunnen produceren, die je net zo goed niet kunt lezen, want je wordt er gewoon niet goed van. Omdat er zo weinig spannends te melden valt 'uit de kerkbladen' moeten de eerwaarde en weleerwaarde heren en dames maar eens gedwongen worden tot pittige uitspraken, zo is de gedachte. Daar heeft men op de krant nu zowaar iets op gevonden: de belronde.

"Drie kleine kleutertjes...". De synode vergadert. "Waarover spraken zij... ". Welke gewichtige punten waren op de synode aan de orde? Om daarachter te komen hanteert het dagblad Trouw tegenwoordig ook dat patente middel: de 'belronde'. Een aantal predikanten wordt in een snel rondje gebeld en plompverloren met de vraag geconfronteerd of ze wellicht een idee hebben waarover de synode van hun eigen kerk deze week vergadert? De oogst bestaat - hoe bestaat het - uit een aantal schaapachtige antwoorden van plaatselijke zielenherders. "De Synode? Vergadert die dan? Deze week? O ja? Nou, dat wist ik niet. Waarover het dan gaat vraagt u? Geen idee, hoor. Een pientere weet nog net op tijd uit te brengen: "Ik kan het wel even voor u in Kerkinformatie nakijken, als u het echt wilt weten. Oh, hoeft dat niet? Ook goed hoor. Als u het niet erg vindt ga nu maar weer verder met m'n echte werk".

De boodschap van de krant is glashelder, maar tegelijk zeer suggestief en valt als een ouderwetse preek in drie punten uiteen. Eerste punt: predikanten zijn over het algemeen (een enkeling daargelaten) volstrekt niet op de hoogte van de synodale agenda. Ze hebben geen flauw benul wanneer en waarover eigen synode vergadert en het kan ze nog niet eens wat schelen ook. Tweede punt: kijk toch eens hoe groot de kloof is tussen de landelijke top van het instituut en de gewone harde werkers aan de basis. Al die synodale officials en ander topvolk zijn met van alles en nog wat in de weer en de basis weet van toeten nog blazen. Derde punt: die predikanten hebben natuurlijk nog groot gelijk ook, want het echte werk gebeurt aan de basis en de 'Toeten' en de 'Blazen' waarmee synodes zich plegen bezig te houden zijn voor gewone mensen volmaakt onbelangrijk. Geen kwaliteitskrant hoeft daar inhoudelijk enige fatsoenlijke aandacht aan te besteden of enige interesse voor te wekken. Zonde van je pagina's. Dat kun je met een gerust hart overlaten aan het Reformatorisch Dagblad of zo. Nee, dan liever een belronde op touw zetten. Daarmee creëer je pas het echte nieuws!!

Welnu, lieve lezers, u snapt het al. Ik betwijfel ten zeerste de waarde van dergelijke belrondes. Ik ben - opgebeld zijnde door NRC Handelsblad - zelf al een keer in de val getrapt en geloof me: dat overkomt me niet nog een keer. De vraag was toen of ik misschien iets van het nieuwe boek van Kuitert vond. En wat dan wel? Ogen op steeltjes als je leest wat zo'n krant er dan van maakt. "Nee mijnheer, Kuitert is toevallig niet mijn wijkpredikant. Nee mijnheer, Kuitert heeft mij in genen dele dertig jaar lang 'achtervolgd'. Nee mijnheer, er is best wel eens iemand geweest die me vroeg wat ik zelf geloofde. Ach mijnheer, kan het misschien een ietsje genuanceerder?"

Laatst was het weer eens raak. Deze keer was het Trouw, die mij in een supersnelle belronde wilde laten reageren op het pleidooi voor de herinvoering van de biecht door Johan Weij. Het boek was nog nauwelijks van de persen gerold en zowat niemand had het nog gelezen, maar de krant kwam al weer op de proppen met de ondoordachte meningen van enige protestantse kerkleiders en / of Opinion Leaders, waartoe ondergetekende zich blijkbaar ook mag rekenen. En wel voornamelijk omdat ik een vrouw ben, natuurlijk. Dat

spreekt vanzelf. Want er zijn maar zo weinig vrouwen die een eigen mening hebben. En als ze er al een hebben, dan willen ze hem - zucht - nog niet eens geven ook.

U begrijpt het al. Ik heb geweigerd. En ik heb tevens kenbaar gemaakt dat ik nooit of te nimmer meer door kranten opgebeld wens te worden om in een supersnelle belronde mijn supersnel gevormde mening te geven over een supersnel maar op onverklaarbare wijze tot nieuws verheven onderwerp teneinde dat een dag later in al of niet verknipte vorm supersnel in de krant te zien verschijnen. I Quit.

P.S. Is het u ook opgevallen, dat verslaggevers van Trouw helemaal geen oren meer hebben?

Margriet Gosker in Centraal Weekblad

Centraal Weekblad 47 (1999) 9, Pagina 3